

Surán Gábor Az Állatkertben

Ezen a képen Surán Gábor unokaöcsém van. A kép 1940 körül készült az állatkertben. Akkoriban ilyen kis szekereket lehetett bérelni, és ez vitte körbe a gyerekeket az állatok között. Itt három éves. Azt hiszem, születésnapja volt pont, és azért mentünk az állatkertbe. 1937-ben született meg Magda fia, Gábor. Magda nem állt le egy percre sem. A mama nevelte még ebben az időben Gábort. Körül lett metélve, még bent a kórházban, már úgy hozták haza. A Wekerle Sándor utcába járt óvodába. Az első férjemmel nem volt lehetőségünk gyereket vállalni, összesen három hónapot éltünk együtt, utána már nagyon nehéz idők voltak. A második férjemmel, Endrével lehetett volna gyerekünk, de Endre nem akart. Ő félt attól, hogy nem fognak hallani a gyerekek. Félt attól, hogy öröklődik ez a betegség, ami az anyám oldalát sújtotta. Apám betegségben süketült meg, ott tehát nem volt mitől tartani. Én nem féltem. Mert láttam, hogy Gábor, hála istennek, jól hallott, de hát nem akart, akkor nem lesz. Érdekes, én nagyon könnyen túltettem magam mindenben. Szóval elég blazírt tudtam lenni. Végül is itt volt a Gábor egy ideig, akit én ugyanúgy imádtam, mintha az enyém lenne, és úgy osztottunk jóformán a Magdával rajta, mintha az én gyerekem is lett volna. Úgyhogy nem hiányzott nekem a gyerek. Soha. 1956-ban Gábor hamar döntötte el, hogy el fog menni, a barátaival összejött, és akkor kiderült, hogy jóformán már minden barátja elhatározta, hogy elmegy. Azért is akart elmenni, mert lezsídózták. Mikor volt a Kossuth téren a tüntetés, ő kiment. És egyszerre egy nagyon nagy zsidózás volt, és akkor jött haza, és mondta, hogy ő tovább nem marad. Mert itten úgy zsidóznak, hogy ő nem marad tovább. Másnap vagy harmadnapra becsomagoltunk, és elment. Október végén ment el. Szó volt arról, hogy mind a ketten elmegyünk vele, Magda és én is, de a mama akkor nagyon elkezdett sírni, pont, ahogyan 1944-ben. Rimázkodott, hogy ne maradjon ő itt egyedül, mi pedig nem is láttuk volna értelmét, hogy így elmenjünk, és itt hagyjuk őt. Megint maradtunk, másodszor, a mama miatt. Gábor ment egyedül. Mind a ketten bőgtünk borzalmasan, mert ő volt a mindenünk. Magda elkísérte őt a határig. Megígérte az, aki átkísérte Gábort a túlsó oldalra, hogy visszahozza Gábornak a személyijét, de nem hozta vissza. De Gábor szerencsésen átért. Bécsbe ment a rokonokhoz, a Vajdáékhoz, Dezső bácsi fiához, akik ott éltek már a háború előtt óta. Ott lakott egy jó darabig. Simone, aki Béla unokabátyánk felesége volt, Blériot lány, küldött dollárt Bécsbe, mert Magda kérte, mert nem volt a Gábornak semmi pénze. Kérte a kinti rokonságtól, hogy a Gábort támogassák valamivel. És ezt

ezek ellopták tőle, nem adták oda neki azt a pénzt. Mikor kint vagyok nála, ezt mindig megemlíti, nem tudja elfelejteni. 1957 januárjában ment Párizsba, ott várta már egy iskolatársa, aki továbbvitte a dolgokat vele. Először hat hónapig tanulta a francia nyelvet, utána már felvették az egyetemre. Közgazdaságtant tanult, de később fizikus lett. Több tézise is van.